Homilia

en la vetlla de Pentecosta. Santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia, 7 de juny de 2025

Molt estimat poble sant de Déu. Benvolgut Prior i mossens de la Unitat pastoral de Reus. Membres del Consell Pastoral. Junta d'Administració del Santuari i Cambreres de la Mare de Déu de Misericòrdia. Benvolguts i benvolgudes.

En aquesta vetlla de Pentecosta, totes les parròquies de Reus hem caminat juntes, en pelegrinatge com a poble de Déu, i hem travessat la *porta santa* per acollir, amb cor humil, el do de la indulgència que l'Església ens ofereix en aquest Any Sant Jubilar de 2025. Tot emulant el pelegrinatge anual del dia 24 de setembre, en el qual ens fem presents aquí al santuari, hem tornat a baixar a Misericòrdia vivint i pregant en aquest cas amb el *via lucis*. Aquesta idea de pelegrinatge és cabdal perquè recull la força del nostre ser i l'anhel de la nostra ànima que «va cap al Senyor». Ho sabeu tots. Aquest any és Any Sant, any de Jubileu universal. Aquest santuari, estimat per tot el poble sant de Déu que habita a la ciutat de Reus i dels seus encontorns, reconegut com un dels cinc temples jubilars, s'ha convertit en aquesta ocasió en una veritable casa d'esperança. Aquí, on tantes generacions han vingut a suplicar i a agrair, avui també nosaltres volem deixar ressonar la nostra pregària més sincera: «Veniu, Esperit Sant, renoveu la vida, renoveu l'Església, renoveu el món.»

El recordat papa Francesc, en la butlla amb la qual convocava el Jubileu, *Spes non confundit*, va expressar amb aquestes paraules el perquè de la tria del lema: «Convé tenir present que l'esperança neix de l'amor i es fonamenta en l'amor que brolla del cor de Jesús traspassat a la creu.» Aquest Amor no enganya. Quant en sabem, els cristians, i quant en sabeu, tots vosaltres, d'esperança! No ens n'amaguem. Quanta experiència no té el nostre amor sorgit del cor de Jesús! Tots hem fet experiència personal d'aquesta esperança que no defrauda. Costa? Certament. Però aquesta esperança és l'ocasió d'apropar-nos a una mena de benestar espiritual de saber-se certament salvats per Déu que ens estima.

Quant anhelem la pau! Quantes pregàries i desitjos no hem dit en favor de la convivència, de l'amor i de la pau! I el món s'entesta a trepitjar un cop i un altre les debilitats, les marginalitats, la pobresa, les preteses inferioritats. Cada injustícia, cada guerra fraternal ens minva l'essència de l'ésser humà. Per això, l'horitzó esperançat del bon cristià també treballa per la pau.

El papa Francesc ens convidava a «deixar-nos atraure per l'esperança i permetre que, a través nostre, sigui contagiosa per a tots els qui la desitgen». La nostra vida

mateixa, a vegades discreta o amagada, però sempre plena de llum, és una crida silenciosa que arriba al cor del món, oferint consol i esperança a les joves generacions. I encara voldria afegir la permanent disponibilitat a servir els més necessitats de la nostra gent. Molts de vosaltres, sense anar més lluny, a les parròquies, a Càritas o a qualsevol de les realitats diocesanes de cada lloc exerciu algun carisma en el si de les comunitats. I en aquest any jubilar que estem celebrant, l'Església diocesana us agraeix profundament la vostra presència i el vostre testimoniatge, en aquest any i en tots els anys, perquè portem a sobre l'esperança que no confon, l'esperança que no enganya ningú i que no ens enganya a nosaltres.

El papa Francesc, en aquest document, deia també: «L'esperança és la llum que il·lumina el present i ens obre al futur […]. El món d'avui, ferit per guerres, divisió i pobresa, necessita pelegrins de l'esperança, testimonis de l'Evangeli que, amb el seu estil de vida, siguin signe del Regne de Déu.» I precisament això és el que som avui, el que hem fet avui: un pelegrinatge d'esperança. No hem vingut aquí només a demanar, sinó a oferir la nostra disponibilitat i a deixar-nos renovar. Aquest jubileu no és només una celebració exterior, és una crida interior. És el temps favorable per tornar a Déu amb tot el cor. És moment de passar de la indiferència a la compassió, del cansament a la confiança, del «sempre s'ha fet així» al «Senyor, què vols que faci?».

Estimades i estimats, aquest pelegrinatge coincideix amb la vetlla de Pentecosta, la festa de l'Esperit. Fem memòria dels textos escoltats i dels relats de la vinguda del Defensor, del Paràclit, de l'Esperit del Senyor. Què va passar? Aquella pregunta que es feien la gent present que va escoltar una «remor». Què va passar? Doncs que va venir l'Esperit Sant i tot va canviar: Els seguidors del Senyor, que el sabien ja ressuscitat, es van revestir de coratge, de comunió i de certesa en l'esperança que tenien. I avui podem dir que l'Esperit de Déu no sols ens inspira, sinó que ens empeny; no sols ens consola en les adversitats, sinó que ens envia a acompanyar; no sols ens uneix, sinó que ens fa sortir junts a portar esperança al món.

Aquest any del Jubileu ens ofereix també, germanes i germans, un do espiritual preciós: la indulgència plenària. En un temps en què tot sembla instantani, superficial i efímer, l'Església ens ofereix un regal profund: una gràcia que allibera l'ànima, que ens recorda que som fills perdonats i estimats per damunt de les nostres faltes. No és un mecanisme màgic, sinó una expressió concreta de l'amor de Déu que vol guarir-nos i reconciliar-nos, perquè som els seus fills, les seves filles i estem agermanats amb el Senyor.

No oblidem Maria, Mare de Misericòrdia. Ella es va estar a l'altar de la creu, i es va mantenir, també, per Pentecosta exercint com a primera deixebla. Per això, aquest pelegrinatge que fem avui té, també, un gust de gràcia especial: caminem cap a Maria per trobar-nos amb l'Esperit del seu Fill. Posem sota la seva protecció les nostres famílies, les nostres parròquies, els infants, els ancians, els malalts, els joves que busquen sentit, els qui s'han allunyat de la fe. No n'hi ha prou amb repetir fórmules, cal deixar que l'Esperit renovi la nostra manera de viure la fe. Pentecosta no és un record, és una missió. Sortirem d'aquí com ho van fer els deixebles: perdonats, transformats, renovats, enviats i esperançats, perquè la vida, per a tots els cristians, sigui, en certa manera, un jubileu personal constant, pel bé de cadascú, i en conseqüència pel bé de tota l'Església. Dic això perquè ja sabem que anomenem a aquest temps de gràcia *Any Sant* no sols perquè aquest temps estigui delimitat per grans esdeveniments, sinó perquè en ell mateix és una crida que rebem tots els catòlics a promoure la santedat a les nostres vides, és a dir, a acomplir en la seva plenitud la nostra vinculació al poble sant de Déu amb goig i en pau.

Que la Mare de Déu de Misericòrdia ens ajudi i intercedeixi per nosaltres. Amén.